

HISTORIE JE ONA JISTOTA VZNIKAJÍCÍ V BODĚ, KDE SE NEDOKONALOST PAMĚTI STÝKÁ S NEDOSTATEČNOSTÍ HISTORICKÝCH PRAMENŮ

(Julian Barnes)

ČÍSLO 15* ROČNÍK V* 2. 5. 2012* (ČAS 1 – ročník XVI* Kurýr ročník VII)

Internetový nezávislý list podporující svobodné myšlení, podnikání a vytváření občanské společnosti především v oblasti ASKIBURGIONU.

Ve druhém století našeho letopočtu žil v Alexandrii slavný astronom a zeměpisec Klaudios Ptolemaios. Podle vyprávění obchodníků a vojáků kreslil mapy vzdálených zemí. Velké pohoří na severu země, v níž podle něj žil velký národ Boiochaimů, označil jako Askiburgion. Přiložte-li Ptolemaiovu mapu na mapu dnešní, pod Askiburgionem naleznete Nízký a Hrubý Jeseník, část Slezska i střední Moravy. I mezi tvůrci tohoto listu naleznete nejednoho učeného Boiochaima. Na sklonku 19. století si příznivci strany realistické, sdružení kolem T. G. Masaryka uvědomili, že potřebné změny společenské vyžadují více informačních zdrojů. A tak vznikl v roce 1866 list ČAS, od počátku redigovaný Janem Herbenem. V roce 1990 si vydavatelé tohoto listu vypůjčili název i původní grafickou podobu hlavičky a vydávali až do roku 2005 list ČAS v tištěné podobě. A pochopitelně v duchu názorů původní České strany lidové (realistické). Ten pak na několik let, od 3. 2. 2005 do 21. 8. 2008 nahradil internetový deník Bruntálský Kurýr. Tento internetový, dle potřeby i tištěný list ČAS je tedy pokračováním obou zmíněných periodik a měl by v této podobě vydržet co nejdéle. Což bude i dílem vás, čtenářů.

Vydává: občanské sdružení Vlastenecký poutník, Čeladná 711, 739 12 Čeladná, v nakladatelství Moravská expedice®. Redakce: petr.anderle@tiscali.cz; ypoutnik@tiscali.cz; +420 724 100 646. Odpovědný redaktor: Petr Andrlé. Každé vydání najdete také na www.hbl.cz; www.marianka.eu. Objednávky: e-mail s předmětem ČAS*
Registrace MK ČR ze dne 22. 3. 2001 evidenční číslo MK ČR E 11 345

1. květen, kdysi svátek sv. Josefa

PRVNÍ KVĚTEN DEŠTIVÝ, POLÍM A LOUKÁM ŠKODLIVÝ

Ano víme, prvního května bylo včera, ale vraťme se. Hektické oslavy prvomájové v minulosti vytlačily z našeho povědomí, že první májový den patří také svatému

Josefu. Světci velice důležitému, takže v našem seriálu o pranostikách a svatých se mu budeme mimořádně (s denním zpožděním) věnovat.

O svatém Josefovi, který bývá také nazýván JOSEFEM DĚLNÍKEM, toho víme jistě dost. Málokdo ví, že ho v roce 1937 ustanovil Pius XI. za nebeského ochránce pracujících a v roce 1955 mu Pius XII. určil 1. máj, v kterémžto dni má být slavena památka Josefa dělníka. Tím má být vyzdvížena i důležitost a hodnota práce v životě pozemském i na věčnosti. Navíc se málo ví, že se v roce 1645 stal svatý Josef patronem Čech. Tedy zemským českým patronem. To jsme ještě rozlišovali zemi českou i země jiné, například Moravu. Existenci svátku JOSEFA DĚLNÍKA v den prvomájový nám komunisté zamlčeli a mlčení vlastně trvá dosud. A je to škoda, zrovna tak, jako že nikdo nic neví o tom zemském patronu.

TAK NÁM UBRALI KUS MORAVY, PANÍ MÜLLEROVÁ

aneb co Klausovi pravděpodobně zamlčeli

Zítřka tomu bude týden ode dne, v němž zavítal návštěvou český prezident Václav Klaus do Budišova nad Budišovkou.

Novinky.cz barvitě popisovaly prezidentovu návštěvu.

Například takto:

Prezident do tohoto slezského městečka dorazil ve čtvrtek odpoledne během své třídní návštěvy Moravskoslezského kraje.

nebo

Prezidenta ve slezském Budišově přivítala i popálená Natálka. Téměř pětiletá Natálka Kudriková, která byla před třemi lety ve Vítkově těžce popálena při útoku čtyř žhářů, a její matka Anna Siváková byly mezi lidmi, kteří ve čtvrtek přišli na náměstí v Budišově nad Budišovkou pozdravit prezidenta Václava Klause.

Tentokrát udělali novináři prezidentovi medvědí službu. Do Budišova nad Budišovkou se z Opavy nejlépe dostanete přes Vítkov. Z Vítkova jedete směrem na Budišov nad Budišovkou ulicí Budišovskou. Mezitím ovšem projíždíte obcí Svatoňovice. Přejedete železniční přejezd a máte dvě možnosti. Rovně byste se dostali na Kružberskou přehradu a pojedete – li vlevo, přijedete právě do Budišova nad Budišovkou. Právě při tomto manévru přejedete bývalou zemskou hranici a rázem jste na Moravě. Ovšem moravský Budišov nad Budišovkou patří do okresu Opava. Pro méně znalé historie ještě jednou. Opava je přirozeným centrem Slezska. Vítkov (podobně jako Bruntál, Český Těšín a část Ostravy) jsou slezská města. Ostravsko není severní Morava, protože leží jižněji než Praha. Atd.

Takže žádné „slezské městečko“, žádný „slezský Budišov“. Pravá nefalšovaná Morava. Ale když jsme již o té geografii, řekněme si něco o politice, nejlépe přímo evropské. Okres Opava patří k bohatým okresům. Velice dobře prosperuje Opava samotná, ale také jiná města například Kravaře. Na druhou stranu Vítkovsko a Budišovsko jsou regiony s vysokou nezaměstnaností, špatnou infrastrukturou a téměř s nulovými možnostmi rozvíjení podnikatelských aktivit v nejrůznějších oblastech, které se zde jinak teoreticky nabízejí. A nádherné krajiny Nízkého Jeseníku, v němž tyto regiony leží, ani nemluvě.

Kdybychom přistupovali poctivě k našemu členství v Evropské unii, nemohly by dnes na mapě České republiky být takto zaostalé oblasti, jakými jsou Budišovsko či Vítkovsko. Solidární systém dotací z Evropské unie od počátku předpokládá, že dotace budou využívány především pro rozvoj ekonomicky méně rozvinutých oblastí. Od prvního programu Phare, až po další dotace, které od roku 2004, kdy jsme do EU vstoupili, měly ony solidární peníze putovat především na Teplicko, Bruntálsko, Opavsko, Mostecko a jiných podobných oblastí. Ale tak, že když řeknu Opavsko, nemyslím tím Opavu, ale především Budišovsko a Vítkovsko. Tak se to mělo dělat s dotacemi. Zatím co my děláme celých dvacet let přesně opak. Solidární evropské peníze jsou častokrát do rukou bohatých majitelů penzionů, aby mohli své penziony ještě vylepšit. Nežrídka putují na zbytečné projekty bohatých měst či firem. Hradí se z nich golfová hřiště v oblastech, v nichž nepřinášejí (ta hřiště) ani rozvoj služeb, ani rozvoj místního podnikání. O tom by se dalo napsat několik knih.

Za to ovšem nemůže Brusel. Za machinace s evropskými dotacemi si můžeme my sami. Tohle všechno mě napadlo, když jsem si přečetl o „slezském městečku Budišově“. Určitě panu prezidentovi, který si nemůže pamatovat kdejaký hraniční kámen, neřekli, že je již na Moravě a nikoli ve Slezsku. To by ovšem nebylo tak zlé. Určitě mu neřekli ani tu pravdu o zneužívání těch evropských dotací. Protože to by se určitě pan prezident ve svých projevech v Odrách, v Rýmařově či ve zmíněném Budišově nad Budišovkou setsakramentsky rozčlil. Jelikož tak neudělal, domnívám se, že tohle všechno bude muset jednou ven. Jenže ouha. Dotace jsou již utraceny. I tohle panu prezidentovi zamlčeli. Což není od nich pěkné. Apropó: kdo jsou to vlastně oni?

Petr Andrlé

PŘED STO LETY SI NECHAL PATENTOVAT KOLO LESMISTR KAREL Z KARLSRUHE

O kole se dovídáme ze starověkých vykopávek sumerských, skythských či egyptských. Nejstarší exempláře kola pocházejí z egyptského hrobu v Dachoru. Na sloupu z doby Ramsese (Ramesse) II. z Luxoru je vytesáno v hieroglyfickém nápise jízdní kolo. O kole, jako dopravním prostředku píše i Marco Polo. Náčrtek funkčního jízdního kola od Leoparda da Vinci je z konce 15. stol. Dnešní podoba jízdního kola měla mnoho předchůdkyň. V roce 1790 (1792) vynalezl Francouz Médé de Sivrac stroj, který nazval velcifére či célerifere. Stroj byl sestaven ze dvou dřevěných loukoťových kol upevněných za sebou v trámu. Přední část měla většinou tvar koně a sloužila k držení. Jezdec seděl na trámu, jako na koni a nohama se odrážel vpřed. Zlomem ve vývoji jízdního kola je považován vynález bádenského lesmistra Karla, svobodného pána Draise von Sauerbronn z Karlsruhe, který si svůj stroj nechal patentovat v roce 1813. Jeho původní čtyřkolový vozík se neosvědčil, vyvinul tedy vozidlo jednostopé a nazval jej velocipedem. Draisův vynález se zvolna technicky vylepšoval. V roce 1836 (1840) k němu Skot Mac Millan přidal pákový pohon zadního kola, V roce 1861 Francouzi Pierre a Ernest Michauxovi sestrojili pohon klikami a pedály umístěnými na ose předního kola. Tato jízdní kola měla velké zadní a malé přední kolo. Začíná tak éra tzv. vysokých kol označovaná někdy jako zlatý věk cyklistiky. Nová kola měla úspěch a pod označením "kostitřas" (boneshaker, der Knocheschüttler) se rychle šířila po Evropě. Některé exempláře měly výšku až tři metry. Často zapomínaným průkopníkem cyklistiky byl Joseph Nicéphore Niepce známý spíše jako tvůrce první zachované fotografie (1826). Podle některých pramenů je právě on konstruktérem prvního fungujícího jízdního kola. Příznivcem počínající cyklistiky byl i básník Jan Kollár. Ve VI. zpěvu své básně Slávy dcera se o užitečnosti drezíny dokonce rozepisuje:

*„Abych pak běh zrychlil kroku svého
a čas při tom uspořil
koupil jsem si stroj, který utvořil
v Manheimě Drais roku přítomného.*

*Je to vůz, kůň, pěchour spolu trého
prospěchu vtip tu jedno zatvořil,
aby člověk i noh nemořil
i se vyhnul smrti pádu zlého“.*

(Citováno z delší práce, k níž se ještě vrátíme)

Zámek Kunín

Obec Kunín - Muzeum Novojičínska, p.o.
- Správa zámku Kunín - Svobodní sedláci a Uiator

uvádějí

Písně Nibelungů

Zámecký park v Kuníně sobota 5. května 2012

POZVÁNKA DO KUNÍNA

Písně Nibelungů

Vážení přátelé zámku Kunín, první jarní vrchol zámecké sezóny na zámku v Kuníně a sezóny hraběnky Walburgy se pomalu ale jistě blíží. Chystáme pro Vás ojedinělý a věříme, že i poutavý program. První jarní vrchol zámecké sezóny se blíží: už v sobotu 5. května Písně Nibelungů v zámeckém parku v Kuníně. Ožijí hrdinské postavy Sigfrida, krále Guntera, královny Brunhildy, hrdinské činy a udatné bitvy za svitů ohňů, známé z legendárních eposů, které byly uchovávány v knihovně předků hraběnky Walburgy. Čeká na vás turnaj o královnu Brunhildu, bitva o poklad Nibelungů, boj s drakem, noční bitva či scénické tance s ohněm, vystoupení kapel, kejklířů a více jak stovky šermířů a bojovníků. Zámecký park v Kuníně, sobota 5. května od 14 do 23 hodin. Vstupné pro dospělé 50 korun, pro děti 20 korun platí po celý den. Bohaté občerstvení zajištěno. Věříme, že si z bohatého programu vyberete. Těšíme se na Vás. **Srdečně Dagmar Novosadová, starostka obce Kunín; Jaroslav Zezulčík, kastelán zámku Kunín.**

Hlavní program:

14:00 - Slavnostní zahájení, Písně Nibelungů v rodové knihovně Hohenemsů

14:10 - Tertium non Datur z Kutné Hory - "Hamlet vod Šejkspíra"

15:00 - 16:20 Pásmo Píseň o Nibelunzích 1. díl

Bitva křesťanů s pohany - Sigfrid přijíždí do křesťanského království Wormsu, aby požádal tamního krále Guntera o ruku jeho sestry Krimhildy. Shodou okolností ve stejnou chvíli vyhlásí Wormsu válku sousední pohanská země. Sigfrid se rozhodne, že Wormskému království v bitvě pomůže. BITVA - v bitvě Sigfrid zajme oba nepřátelské velitele. Ti, jelikož byli Wormským královstvím poraženi, přísahají mu věrnost a pomoc v každé době. Turnaj o královnu Brunhildu - Sigfrid požádá Guntera o jeho sestru Krimhildu. Ten mu odpoví, že mu ji dá jen tehdy, pokud mu pomůže získat za ženu islandskou královnu Brunhildu. Ta prohlásí, že si vezme jen toho, kdo ji porazí v souboji. Oba odjedou na Island, kde je spousta šlechtických družin z různých zemí, které by se chtěly o Brunhildu ucházet. Každá družina nejdříve dá několik soubojů mezi sebou, a vítěz se vždy postaví Brunhildě. Ta jednotlivé vítěze s přehledem likviduje. Když to Sigfrid vidí, domluví se s Gunterem že si obleče jeho zbroj a postaví se Brunhildě místo něho. Ve velkém souboji Sigfrid Brunhildu porazí. Všichni si však myslí, že ji porazil Gunter, proto Brunhilda prohlásí, že si ho vezme. Hagen, rádce a komorník Gunterův, přísahá Brunhildě, své nové královně, věrnost až za hrob.

Turnaje se účastní skupiny: Viator; SHS Rad Sv. Galahada

16:20-17:20

Kapela - Acoustic Irish

17:20 - 18:30

Pásmo Píseň o Nibelunzích 2. díl

Svatební hostina - Na svatbě si bere Gunter Brunhildu a Sigfrid Krimhildu. Nastává svatební hostina na kterou jsou pozvaní všichni bojovníci z blízka i daleka a jenž je doprovázena bohatým programem, tanečníků, minesengrů a hrdinských příběhů které bojovníci zažili. **Zavraždění Sigfrida.** Na konci hostiny se Krimhilda s Brunhildou pohádají o to, který s jejich mužů je lepší a statečnější. Nakonec Krimhilda ve své ješitnosti vmete Brunhildě do tváře, že když je Gunter tak dobrý, proč musel za sebe poslat Sigfrida, aby ji v souboji porazil. Brunhilda byla tímto podvodem nehorázně uražena. Tuto urážku může smýt jen něčí krev. Hagen Brunhildě nabídne že za tuto smrtelnou urážku zabije Sigfrida, neboť to byl on kdo ji podvedl a ještě se o tom chlubil své ženě Krimhildě. Brunhilda souhlasí. Hagen vyzve Sigfrida, aby s ním šel na lov. Na lovu dorazí ke studánce. Hagen vyzve Sigfrida, aby se napil. Ten mu podá své kopí a klekne si ke studánce. Hagen ho v tu chvíli jeho vlastním kopím probodne.

Bitva o poklad Nibelungů. Hosté na hostině uslyší výkřik. Gunter vezme všechny válečníky sebou a vyrazí podívat, co se v lese stalo. U studánky naleznou Hagen nad Sigfridovým mrtvým tělem. Gunter přikáže Hagen zajmout a popravít. Hagen zemřít nechce, proto aby se zachránil, ještě před tím než ho můžou vojáci zatknout, sundá Sigfridovi z prstu prsten Nibelungů. A prohlásí: "Každý kdo vlastní tento prsten, je pánem pokladu. Vojáci, pokud se přidáte ke mně a ochráníte mě, dám vám z pokladu tolik zlata, kolik unesete." Gunter naopak prohlásí: "Apeluji na vaši čest vojáci. Vzpomeňte, komu jste přísahali věrnost. Sigfrid si vzal mou sestru, proto by měl poklad po právu náležet mému rodu. Část vojáků přejde s vidinou rychlého výdělku na Hagenovu stranu. Ti, pro něž je čest dražší než zlato zůstanou s králem Gunterem. Obě tyto skupiny se na sebe vrhnou a pobijí.

18:30 - 19:00. Scénické tance, boj křesťanů s pohany - TD Mimi Fortunae Brno;
19:30 - 20:30 Kapela - Acoustic Irish; 20:30 - 21:00; Scénické tance; 21:00 - 22:00
Pásmo Vzpomínka na Sigfrida. Boj s Drakem. Ohňovka znázorňující jak Sigfrid porazil draka a zachránil tak poklad Nibelungů a získal magický meč a kopí.

Scénické tance s ohněm - TD Mimi Fortunae Brno

Boj Nibelungů (noční bitva) - Sigfrid se snaží rozdělit poklad Nibelungů mezi dva Pány Nibelungů. Ti se však nejsou schopni domluvit a jejich družiny se na sebe vrhnou. V následující bitvě Sigfrid oba Pány zabije a stává se tak jediným pánem Nibelungů a majitelem pokladu.

21:30 - 23:00

Velký sál zámku - výstava:

Rodová knihovna Hohenemsů na zámku v Kuníně

Hohenemská knihovna náleží mezi nestarší a nejuzácnější knihovny z oblasti kolem Bodamského jezera. Příslušníci rodu zastávali v průběhu 16. a 17. století významné postavení v Evropě a jejich moc sahala až k papežskému stolci. Budovali nádherná šlechtická sídla, shromažďovali vzácné umělecké sbírky. Zraky a pozornost sběratelů a obdivovatelů staré německé literatury od 18. století přitahovaly dva nejstarší rukopisy Písně Nibelungů, uchovávaných v rodové knihovně v paláci Hohenems. V roce 1803 byla knihovna společně s obrazárnou převezena na další sídlo rodu na zámek v Bystrém ve východních Čechách. Odtud se vzácná knihovna přesunula po smrti poslední ženské členky rodu hraběnky Walburgy na zámek do Kunína. Vzácné rukopisy Písní Nibelungů byly na počátku 19. století odprodány do dalších knihoven. Rodová knihovna Hohenemsů je však stále ozdobou zámku v Kuníně. Návštěvníci zámku budou mít ojedinělou možnost seznámit se s nejuzácnějšími rukopisy a tisky knihovny, která je jinak přístupná pouze vědeckým badatelům.

Muzeum Novojičínska, příspěvková organizace, si Vás dovoluje pozvat na výstavu

Karel I. – Poslední český král

u příležitosti 100. výročí návštěvy
arcivévody Karla a princezny Zity v Novém Jičíně

Žerotinský zámek v Novém Jičíně – Rytířský sál a Kamenná síň
18. 5. – 26. 8. 2012

Otevřeno: úterý – pátek 8 – 12, 13 – 17 hod., sobota, neděle 9 – 16 hod.
www.muzeum.novy-jicin.cz

VOJENSKÝ HISTORICKÝ ÚSTAV PRAHA
VOJENSKÉ TECHNICKÉ MUZEUM LEŠANY

60 let s Pragou **V3S**

sobota 19. května 2012
otevření muzea v 9.30
zahájení programu v 10.00

VSTUP ZDARMA

www.vhu.cz

MEMBER OF THE GROUP
MEMBER OF THE GROUP

ARMERPLUS CZ

CSC

ČEPRO

EXCALIBUR HWY

ICZ

MM

MOTOROLA SOLUTIONS

EXPORT Praha

Lellier & Bellot

TECHNI Seznam

TTC

VOP 026

UET UNITED ENERGY TRADING
ČLEN SKUPINY EP ENERGY

CO ŘÍKÁTE? NEZRUŠÍME TEN NESMYSLNÝ ZÁKON?

Petice proti zákazu šlechtických titulů (viz Zákon č. 61/1918 Sb.) začíná slovy: My níže podepsaní požadujeme zrušení zákona č. 61/1918 Sb., jímž se zrušují šlechtictví, řády a tituly (ze dne 10. prosince 1918) a který mimo jiné stanoví:

„Šlechtictví a řády, jakož i veškerá z nich plynoucí práva se zrušují, rovněž tak tituly, pokud byly udělovány jako pouhá vyznamenání.“

Dále tento zákon stanoví, že *„bývalí šlechtici nesmějí užívatí svého rodného jména s přídomkem nebo dodatkem vyznačujícím šlechtictví.“*

Domníváme se, že šlechtické tituly odráží historické zakotvení našeho státu, zásluhy jeho občanů a význam českých zemí v celoevropském kontextu. Dále vyjadřujeme své přesvědčení, že šlechtický titul jako takový je nedílnou součástí identity příslušné nobilitované rodiny. Jsme přesvědčeni, že šlechtický titul nikoho nezvýhodňuje, jeho používání nikoho nediskriminuje. Navíc je vhodné uvést, že se v poslední době v médiích běžně šlechtických titulů užívá, čímž dochází k porušování zákona. I z toho důvodu požadujeme zrušení výše jmenovaného zákona.

Z hlediska úcty k tisícileté tradici českého státu je velmi plebejské přehlížení dědictví a práv určité skupiny obyvatel České republiky. Ani sousední státy, které měly bezesporu horší zkušenosti s posledním obdobím monarchie ve střední Evropě než ČR, nezrušily tato přirozená práva k titulu, ke znaku, či jménu své historické šlechtě, jako přirozené historické elity národa. Nerespektování těchto práv zcela porušuje principy právního státu, za který by se jistě chtěla Česká republika považovat. Zamlčováním a nerespektováním těchto práv se ČR profiluje jako pokrytecky rovnostářský stát. Občané státu si nejsou za života rovni. Nejsou si rovni v podmínkách, do jakých se narodí, nejsou si rovni ani v tom, co je jim dáno do vínku. Rovni jsme si všichni jen v tom, že přicházíme na svět nazí a ve smrti – všichni ze života odejdeme chudí – nic si sebou žádný z nás nevezme. Občané České republiky by měli být hrdí na svou historii, na svou národní identitu. K tomu přispívá právě i respektování veškerých práv svých občanů.

Občanské Sdružení Rožmberský Řád

Petici naleznete na této adrese:

http://www.petice24.com/petice_za_zrueni_zakona_611918_sb

Filipovi poradci tentokrát dokonale zklamali

Šéf českých komunistů vystoupil včera na prvomájových oslavách českých sociálních demokratů v Chomutově. Někdo se rozčiluje, někdo si to pochvaluje, někdo je z toho v rozpacích. Co se děje?

Nemusíme s tím souhlasit, můžeme se durdit, ale to je asi tak všechno, co se dá dělat? Inu, moc se toho nestalo. Jenomže soudruh Filip, když už byl připuštěn, zmeškal úžasnou příležitost. Vinu na tom mají zcela jistě jeho poradci, protože předseda partaje nemůže pamatovat na všechno.

Především se soudruh Filip měl omluvit chomutovským občanům. Jako komunista, člen strany, která je od počátku hrdou pokračovatelkou husitských revolučních tradic. 16. března 1421 začala vojska husitů pod vedením Jana Žižky dobývat Chomutov. Po dvou dnech byly výsledky strašné. 2 200 občanů chomutovských včetně žen a dětí, zabili či upálili. Způsoby tohoto masakru byly strašné. Město zcela zničeno. I když jistý prvek humanismu (na něm mohl postavit soudruh Filip konstrukci své omluvy) se objevil. Husité ponechali na živu celkem 30 chomutovských občanů. Dostali za úkol pohřbit ony tisíce mrtvých.

Dále mohl poslanec Filip využít toho, že vlastně poprvé v životě stál veřejně proti stovkám obyčejných sociálních demokratů, což se mu před rokem 1989 nemohlo nikdy stát, protože sociální demokracie byla jeho kolegy a soudruhy zakázána. Nestalo se mu to ani po roce 1989. Ale mohl se právě včera, v onom lásky plném májovém dni, omluvit za osudy oněch tisíců pronásledovaných a vězněných sociálních demokratů, kteří po 27. červnu 1948 odmítli násilné sloučení jejich strany s komunisty.

O obou případech soudruh Filip neřekl ani slovo. Jak říkám. Zřejmě selhali jeho poradci.

Pár let po husitském masakru v roce 1421 si chomutovští postavili pohřební kostel sv. Bartoloměje (na snímku uprostřed). Ten jim kupodivu zůstal dodnes.

FOTO PRO DNEŠNÍ DEN

Včera, v prvním májovém dni roku 2012, přijaly desítky turistů z Ostravska, Opavska a Frýdecko – Místecka, Olomoucka i dalších míst pozvání Okrašlovacího spolku Rozhledna z Čeladné, aby již druhým rokem oslavili 1. máj výstupem na Skalku, nejvyšší vrchol Ondřejníku. Počasí bylo zajištěno perfektní, stejné byly i služby. Točilo se dobré pivo, opékaly se originální špekáčky a debatovalo se o přírodě a také o tom, zda zde bude stát do dvou let rozhledna. Snad by to mohlo vyjít. Každopádně v příštím roce se opět na 1. května sejdem. To slibovali všichni dospělí účastníci i jejich děti. Kousek

od vrcholu Skalka je startovací plocha odvážných mužů věnujících se paraglidingu. A brzy se první letec vznesl nad hlavy účastníků této zdařilé májové akce. Nakonec se jich sešlo kolem dvou stovek.

PETROUŠKOVY PŘÍHODY (769)

Všechno to vzniklo, když jsme debatovali o bezpečnosti na našich silnicích. Pokud někdo tvrdí, že je dokonalý řidič, který nikdy neporušil předpisy, říká vědomě nepravdu. Vzpomeňte si prosím, kolikrát jste začali předjíždět auto před vámi a v duchu cedili věty jako „*jak to jedeš, srabe*“, „*kam se ploužíš*“, případně slušnější „*proč ten člověk brzdí provoz, nepochopím*“. A přitom se tak stalo i v případě, že řidič před námi naprosto přesně dodržoval dopravní předpis.

To jsou ovšem chvíle, kdy rozdíl na našich tachometrech činí deset či dvacet kilometrů v hodině. Ale snaha po švindlování a překračování předpisů je nám zřejmě geneticky dána. Proto jsme také jako společnost tolerantnější v posuzování drobných podvodů, byť rozdíl mezi malým a velkým podvodem neexistuje. Obojí je podvod.

Jsou ovšem i horší chvíle. Takové, při nichž přímo bytostně toužíme, aby se objevili dopravní policisté a zcela naplnili ono „*pomáhat a chránit*“.

V prvním případě vznikají tyto situace, když se potkáte s automobilem, který má mezi prvními dvěma čísly jeho SPZ písmeno A. Ano, jde o řidiče většinou pražské. Kdosi jim někdy v devadesátých letech zřejmě vsugeroval, že v rámci kuponové privatizace byly v jejich prospěch zprivatizovány všechny silnice v této zemi. A tak jezdí všude zásadně o hodně rychleji, nerespektují žádné dopravní předpisy, vůbec nepoužívají světelná znamení o změně směru jízdy a všechny ostatní řidiče považují za odporný a nežádoucí hmyz. Jsou přesvědčeni, že silnice jim patří a my ostatní jsme tak říkajíc trpěni jako nutné zlo, protože nejsou jiné cesty. O jejich způsobech jízdy by se dala napsat kniha, leč bohužel velice smutná.

Zvláštní kategorií jakéhosi druhého případu jsou naši kmotří. Ti jsou v každém kraji, takže podle písmena mezi prvními čísly SPZ je nepoznáme. Ovšem poznáme je podle tzv. kmotrovské SPZ. Nejrozšířenější jejich podoba je ta, že mají poslední čtyři čísla jejich značky naprosto stejná a pokud možno co nejmenší. Kmotří nejsou zas tak úplně primitivní. Nepohrdnou číslem označujícím datum jejich narození, nebo souborem čísel s nejnižší hodnotou, žádané je i číslo bondovské, z něhož evidentně ční 007. Oblíbená jsou tři stejná dvoučíslí a mnohé jiné modifikace. Takže podle čísel poznáte je.

Ne všichni kmotří jsou agresivní. Mají své jisté a nemusí to dávat světu najevo. Ovšem pouze do té doby, kdy je v levém pruhu předjede nějaký „chudák“. V tu chvíli promyšleně vyrážejí, donutí onoho smělce uhnout do pravého pruhu (nezřídko ho tlačí světlometry) a posléze se vrátí do svého také pravého pruhu. Pokud je „chudák“ případně znovu předjede, učiní totéž a nedovolím si předpokládat, co se odehrává v jejich myslích, nebo jak dění na vozovce nahlas komentují, bez ohledu na to, že někdy s sebou vozí i své kmotrovské děti.

Vzdělanému čtenáři není třeba vysvětlovat, že kombinace kmotrovské značky s písmenem A mezi prvními čísly SPZ je přímo vražedná.

Existují ovšem řidiči, kteří nejsou z Prahy, a nezbyla na ně kmotrovská SPZ. Nebo ji ani nechtěli. Jejich převaha nad námi ostatními řidičskými plebejci spočívá v něčem jiném. Je dána cenou jejich luxusního vozu. To jsou ti, kteří vraždí řidiče na D1, kteří nic netuše vstoupí při poruše svého vozu do jakéhokoli pruhu. Oni za to ovšem nemohou. Jezdí totiž tak rychle, že nestačí vnímat, co se na silnici děje. Takže vraždí jaksi pouze mimochodem.

Aby bylo jasno. Přeji každému, kdo na to má, jeho luxusní vůz a vůbec mnou necloumá závist, ani nenávist. Ale bez ohledu na cenu vozu či na mimořádné postavení v nejrůznější společnosti, bychom se měli všichni chovat stejně. Slušně a ohleduplně. Ovšem je třeba objektivně přiznat, že v každé z uváděných skupin jsou také lidé slušně se chovající, a to nejen jako řidiči. Takže nelze zcela paušalizovat.

Docela chápu americké policisty, kteří při dostižení řidiče překračujícího evidentně povolenou rychlost, mu nařídí vystoupit z vozu, dát ruce na kapotu a v tomto postavení ho ještě prohlédají. Je to možná trochu ponižující, i když američtí policisté vědí velice dobře proč tak činí. Navíc daleko více jsme doma ponižováni my, kteří se snažíme být i v silničním provozu slušní.

**Dnes má svátek ZIKMUND. Zítra ALEXEJ.
Nezapomeňte jim blahopřát.**

